

det. Men Folkekirken, hvor de fleste ere, mener man uden videre at kunne byde saadanne Lovbestemmelser, som her foreslaas. Det er mærkværdigt, at en Kultusminister vil være med til at lade en saadan Bestemmelse komme ind for Rigsdagen, og det er mærkværdigt, at Kultusministeren overfor en saadan Bestemmelse, der i høj Grad rører ved Folkekirkens Forfatning, ikke møder og forsværer sin Stilling. Jeg haaber, at Folketinget aldrig vil vedtage en saadan Bestemmelse, og eet er jeg sikker paa, den kan aldrig blive vedtagen med min Stemme. Jeg vil ikke have Lod eller Del i, at saadanne Lovbestemmelser kunne føres igennem den danske Rigsdag, hvorved man i Virkeligheden tager 100,000 Kr. bort fra de fattige, hvorved man i Virkeligheden stiller Folkekirken daarligere end alle andre Trossamfund her i Landet, og hvorved man endelig til syvende og sidst træder ned den Bestræbelse, som er gaaet igennem den sidste Menneskealders Lovgivning her i Landet, at sætte alt paa sin rette Plads kirkeligt og borgerligt set. Men da dette er Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, og det er det upaatvivleligt, kan jeg ikke anbefale dette Lovforslag, medmindre denne Bestemmelse kommer ud. Jeg forventer fremdeles, at vi faa Forslag fra Kultusministeriet — thi det er Kultusministeriets Pligt at fremsætte et saadant — om Bestyrelsen af de Midler, som gives i Kirkens Fattigtavler og Blokke.

Om de andre Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg være villig til at forhandle i et Udvalg, saa at der eventuelt kan komme noget ud af Forslaget. Mod § 4 har jeg ikke noget at indvende, og til Bestemmelserne i §§ 2 og 3, som i Virkeligheden kun ere et Skin, har jeg heller ikke videre at bemærke. Jeg ved blot ikke, hvad Nytte de skulle gøre, thi den bestaaende Tilstand forandrer disse Bestemmelser ikke.

Sabroe: Jeg skal udtale Ønsket om, at det foreliggende Lovforslag maa blive henvist til et Udvalg og der faa en velvillig Behandling, hvorefter Folketinget forhaabentlig vil vedtage den væsentlige Kærne i det.

Mit Parti har gentagne Gange indbragt Lovforslag, der sigtede til at afhjælpe

den Nød, der fandtes i Enkernes Hjem, og ved Siden deraf at komme de faderløse Børn til Hjælp. De Forslag, der i saa Henseende ere baarne frem af os, ere i Virkeligheden i Pagt med hele den Udvikling, der har fundet Sted rundt omkring i alle Samfundets Kredse, og naar nu Øjeblikket synes at være til, at man kan faa et Resultat ud af denne Udvikling, glæder det mig, at det paa Forhaand vides, at der ogsaa indenfor andre Partier er en vis Sympati for det, der er Kærnen i dette Lovforslag.

Hovedsagen er, at der hurtigst muligt bliver ydet en Haandsrækning til de Hjem, som kæmpe for at holde Nøden udenfor Døren. De, der maatte modsætte sig det her forelagte Lovforslag, modsætte sig Gennemførelsen af dets Tanke og dets Villie, komme til at gaa imod et almindeligt humant Krav, som har bundfældet sig i Tusinders Bevidsthed her i Landet. Og det forekommer mig unægtelig, at den lange Tale, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) holdt, aabenbarede en vis Kølighed overfor det foreliggende Forslag. Jeg vil haabe, at det Udvalg, der bliver nedsat, vil se bort fra det rent formelle, maaske se bort fra Ordlyden af § 1 og vil finde, at da det er Hovedsagen hurtigst muligt at komme Enker og de faderløse Børn til Hjælp, bør der ikke kunne rejses Strid om et Spørgsmaal, der er indført i Forslaget. Det paagældende Spørgsmaal maa eventuelt fjernes, for at man kan naa til Hovedsagen.

Paa egne og Meningsfællers Vegne vil jeg sige, at for os er det om at gøre, at man allerede i nærværende Samling faar gennemført dette Forslag, som i Virkeligheden vil betyde, at flere Hundrede Tusinde Kroner stilles til Hjælpekassernes Raadighed til Afhjælpning af Nød omkring i Enkernes Hjem. Vi ville, for at faa Sagen gennemført, være med til, hvis det er nødvendigt at stryge Bestemmelsen i § 1 om, at hvad der indkommer i Kirkens Bøsser, Fattigtavler og Blok, henlægges til Hjælpekassen. (J. C. Christensen: Saa skulle vi nok blive enige!) Det ærede Medlem mener, at saa skulle vi nok blive enige. Jeg tager det ærede Medlem paa Ordet og siger, at naar det er det eneste, der skiller os, ville vi vise vor største Beredvillighed